

Arrest

nr. 303 281 van 14 maart 2024
in de zaak RvV x / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 maart 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. WALPOT die *loco* advocaat B. DHONDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 oktober 2003 komt verzoeker, die de Turkse nationaliteit heeft, naar België met een visum met het oog op de gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote, mevrouw S.K.

1.2. Sinds 8 april 2009 heeft verzoeker een duurzaam verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie c.q. Belg (F+-kaart).

1.3. Op 4 november 2015 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Tongeren veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar omwille van opzettelijke slagen en verwondingen, toegebracht aan zijn echtgenote op 4 augustus 2013. Het probatie-uitstel wordt, na het advies van de probatiecommissie van 27 april 2017, herroepen wegens het niet naleven van de opgelegde voorwaarden.

1.4. Op 9 mei 2017 beveelt de onderzoeksrechter de onmiddellijke aanhouding van verzoeker in het kader van een gerechtelijk onderzoek inzake inbreuken op de wetgeving inzake drugs en deelname aan bendevoering.

1.5. In de periode van 27 april 2006 tot 13 december 2018 wordt verzoeker tien keer veroordeeld door de politierechtbank.

1.6. Op 17 januari 2019 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar uit hoofde van te hebben ingevoerd, uitgevoerd, en vervoerd van middelen met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, nl. invoer van niet nader bepaalde hoeveelheden cocaïne en heroïne naar andere landen, en middelen te hebben verkocht, te koop aangeboden, afgeleverd in dezelfde zin, tussen 1 augustus 2016 en 6 mei 2017.

1.7. Op 20 september 2019 kent de strafuitvoeringsrechtbank bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (hierna: de SURB) de verdere uitvoering van de staf onder elektronisch toezicht toe.

1.8. Bij vonnis van 19 februari 2021 kent de SURB verzoeker de voorwaardelijke invrijheidsstelling toe. Het strafeinde is voorzien voor 3 november 2023.

1.9. Met een aangetekende brief van 15 maart 2021 stellen de diensten van verweerder verzoeker op de hoogte van het feit dat overwogen wordt om zijn verblijfsrecht te beëindigen om redenen van openbare orde. In diezelfde brief wordt aan verzoeker gevraagd om de bijgevoegde vragenlijst in te vullen, terwijl tevens wordt benadrukt dat er tevens wordt verzocht om bewijzen aan te leveren.

1.10. Op 24 maart 2021 wordt de vragenlijst hoorrecht ingevuld en maakt verzoeker een aantal stukken betreffende zijn persoonlijke situatie over.

1.11. Op 1 juni 2021 beslist de bevoegde staatssecretaris om verzoekers verblijfsrecht te beëindigen. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.12. Bij arrest nr. 262 873 van 25 oktober 2021 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.11.

1.13. Op 25 november 2021 dient verzoeker bij volmacht een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn Belgische zoon K.M.

1.14. Op 15 december 2021 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Limburg.

1.15. Op 18 mei 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.16. Op 3 juni 2022 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn Belgische zoon K.M.

1.17. Op 1 december 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.18. Op 7 december 2022 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn Belgische zoon K.M.

1.19. Op 5 juni 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.20. Op 9 juni 2023 wordt verzoeker uitgenodigd zijn individuele situatie te schetsen.

1.21. Op 9 juni 2023 dient verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn Belgische zoon K.M.

1.22. Op 7 december 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.23. Op 11 december 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad, gekend onder rolnummer 307.977. Gelijktijdig met onderhavige vordering dient verzoeker een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de voormelde vordering tot schorsing.

1.24. Op 11 december 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad, gekend onder rolnummer 307.975.

1.25. Op 21 december 2023 dient verzoeker een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn Belgische zoon K.M.

1.26. Op 10 januari 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt verzoeker ter kennis gebracht op 11 januari 2024.

1.27. Op 26 januari 2024 wordt verzoeker in de gevangenis van Hasselt gehoord door de terugkeerbegeleider.

1.28. Op 1 maart 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer:

(...)

Geboorteplaats: Kayseri Nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen tegen zijn echtgenote of samenlevende persoon en met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft. Feit waarvoor hij op 04.11.2015 door de correctionele rechtbank van Limburg werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar. Het probatie-uitstel werd door de Correctionele rechtbank van Tongeren herroepen op 09.04.2018 wegens niet-naleving van de opgelegde voorwaarden. Uit het vonnis blijkt dat betrokkene zijn echtgenote bij de keel heeft gegrepen en haar op haar been heeft geslagen. Betrokkene heeft door zijn handelswijze blijk gegeven van een agressieve ingesteldheid en een misprijzen voor andermans lichamelijke en geestelijke integriteit, dan nog wel van zijn echtgenote. Partnergeweld heeft ingrijpende gevolgen op het fysiek, psychisch, sociale en emotionele welzijn van de slachtoffers en is maatschappelijk ontoelaatbaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs en bendevoorming. Feiten waarvoor hij op 17.01.2019 door de correctionele rechtbank van Limburg werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaren. Uit het vonnis blijkt dat betrokkene zich inliet met de invoer en uitvoer van cocaïne en heroïne naar België, Duitsland, Oostenrijk, Frankrijk en Hongarije. Betrokkene werd in het strafdossier geïdentificeerd als drugs- en geldkoerier. Het staat vast dat betrokkene rechtstreeks heeft

meegewerkt aan druggerelateerde feiten en dat hij minstens 64 smokkelritten heeft uitgevoerd tegen betaling van 500 euro per rit. Daarnaast werd betrokkene ook schuldig bevonden aan het dealen van cocaïne voor eigen rekening.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het EHRM. Drugs heeft een vernietigend effect op mensenlevens en is een ernstige verstoring van de openbare orde. Het EHRM heeft gesteld dat Staten gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding van drugs. Betrokkene was louter gericht op snel geldgewin en heeft op geen enkele wijze rekening gehouden met de schade die verdovende middelen de individuele gebruiker, zijn directe omgeving en de maatschappij berokkenen. De individuele gebruiker raakt verslaafd en zijn gezondheid wordt aangetast. Gezien het ontbreken van elke kwaliteitscontrole riskeert de eindgebruiker soms zonder het te weten zijn leven. De omgeving van de gebruiker ondergaat gedwongen de drugsverslaving van de gebruiker. De maatschappij ziet zich geconfronteerd met drugsverslaafden en met de maatschappelijke kost die gepaard gaat met hun opvang en ondersteuning en met de strijd tegen de druggerelateerde criminaliteit. Het staat vast dat zijn zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysische en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt.

Het gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat betrokkene reeds veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken heeft opgelopen. Uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Limburg d.d. 15.12.2021 blijkt dat hij reeds 8 keer door de politierechtbank werd veroordeeld. Hoewel deze veroordelingen geen correctionele overtredingen zijn, gaat het toch om ernstige verkeersovertredingen die de veiligheid van mensen in gevaar kunnen brengen, hetgeen, gezien de veroordelingen, niet zijn eerste zorg lijkt te zijn geweest. Doorheen de door hem gepleegde feiten schemert een leven zonder verantwoordelijkheidszin door. Betrokkene heeft duidelijk lak aan regels, die gericht zijn op het veilig samenleven en functioneren in de maatschappij. Het herhaaldelijk overtreden van de Belgische rechtsregels geeft allerminst blijk van schuldinzicht, noch van zijn wil tot integratie in de Belgische samenleving.

Gezien het winstgevend, bedrieglijk en gewelddadige karakter van deze feiten, en gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. X 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 10 jaar dat hem betekend werd op 12.12.2023.

Artikel 74/13

Betrokkene werd op 26.01.2024 in de gevangenis van Hasselt gesproken door de terugkeerbegeleider van DVZ. Zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Betrokkene was niet in het bezit van zijn paspoort op het moment van zijn arrestatie. Hij verklaarde dat zijn paspoort zich thuis bevindt.

Betrokkene verklaarde niet te willen terugkeren naar Turkije omdat hij een echtgenote en drie minderjarige kinderen heeft in België. Zij hebben allen de Belgische nationaliteit. Betrokkene is naar België gekomen in het kader van gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote en werd op 08.04.2009 in het bezit gesteld van een verblijfstitel. Omwille van de strafrechtelijke feiten en het risico op recidive bij financiële problemen werd een einde gesteld aan zijn verblijfsrecht op 01.06.2021, rekening houdend met zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie en sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Betrokkene diende hierna 5 keer een aanvraag gezinshereniging in, die telkens geweigerd werden om redenen van openbare orde en het persoonlijk gedrag van betrokkene. Op heden maakt betrokkene het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van 10 jaar. Tegen deze beslissingen d.d. 11.12.2023 diende hij een beroep in op 10.01.2024. Beide beroepsprocedures zijn nog hangende. Deze beroepsprocedures hebben geen schorsende werking. In de beslissingen werd uitvoerig gemotiveerd met betrekking tot het gezinsleven van betrokkene. Betrokkene heeft sindsdien geen nieuwe elementen aangehaald waaruit een schending van artikel 8 EVRM blijkt.

Het hoger belang en het welzijn van minderjarige kinderen hebben een primordiaal, maar geen absoluut karakter. De bescherming van de openbare orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezins- en privéleven. Het actueel gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene heeft voorgelegd. Dat betrokkene een gezinsleven onderhoudt op het grondgebied heeft hem er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen. Betrokkene heeft niet getwijfeld om zijn gezin bloot te stellen aan de mogelijke risico's van zijn criminele activiteiten. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn kinderen, zoals van een voorzichtig en redelijk persoon mag worden verwacht. Betrokkene diende te weten dat zijn crimineel gedrag gevolgen zouden hebben voor zijn gezin. Het feit dat zijn verblijfsrecht werd

ingetrokken is volledig aan betrokkene toe te wijzen, namelijk door het overtreden van de Belgische rechtsregels.

Bovendien gingen zijn criminele activiteiten gepaard met veelvuldige afwezigheden. Betrokkene leefde meerdere keren voor lange periodes apart van zijn gezin als gevolg van zijn eigen gedrag. Gelet op zijn veelvuldige afwezigheden in het gezin, agressie jegens zijn vrouw, en zijn activiteiten in het internationale drugsmilieu kwam de opvoeding en verzorging van zijn jonge kinderen hoofdzakelijk toe aan zijn echtgenote. Er kan worden opgemerkt dat de uitwijzing van betrokkene niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen zou hebben als de uitwijzing van een ouder die hoofdzakelijk gericht is op de opvoeding en verzorging van zijn kinderen. Aangezien redelijkerwijze mag verondersteld worden dat hij niet de enige zorgdrager voor de kinderen is, kan hij zich wel degelijk elders vestigen. Hoewel zij daartoe niet gedwongen worden, zou zijn echtgenote ervoor kunnen kiezen om zich samen met de kinderen te vestigen in een land waar betrokkene verblijfsrecht geniet en het gezinsleven kan verderzetten. De contacten met familie en vrienden die zij in België hebben, kunnen ook op een andere manier onderhouden worden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen. In de beslissingen van 11.12.2023 werd uitvoerig gemotiveerd hoe betrokkene een gezinsleven buiten België mogelijk kan maken. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt.

Naast zijn gezin ontvangt betrokkene in de gevangenis bezoek van zijn schoondochter, schoonbroer, en vriend. Daarnaast staan tal van personen geregistreerd in de bezoektoelating (schoonmoeder, schoonvader, schoonzussen, schoonbroers, neven, nichten, en vrienden) Het EVRM beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Daarnaast vallen de "gewone" sociale relaties die betrokkene heeft gecreëerd in België niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. Hoe dan ook, weegt de openbare orde zwaarder dan de door hem opgebouwde sociale relaties die hij eventueel zou doen gelden. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene maakte geen melding van medische problemen. Hij verklaarde niet te willen terugkeren naar Turkije omdat zijn gezin hier in België is. Zijn familiale situatie werd hierboven beargumenteerd, en reeds uitvoerig gemotiveerd in de beslissingen m.b.t gezinshereniging. Betrokkene heeft in het verleden verklaard niet te willen terugkeren naar Turkije door de politieke onrust en de economische en sociale toestand (hoorrecht d.d. 09.06.2023). Het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM komt het aan betrokkene toe om aannemelijk te maken dat u bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Betrokkene heeft tot op heden geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/terugrijvingsmaatregel/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend op (datum).

Betrokkene heeft een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie ingediend op 21.12.2023

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft vijfmaal een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie ingediend op 25.11.2021, 03.06.2022, 07.12.2022, 09.06.2023 en 21.12.2023, die telkens aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen tegen zijn echtgenote of samenlevende persoon en met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft. Feit waarvoor hij op 04.11.2015 door de correctionele rechtbank van Limburg werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar. Het probatie-uitstel werd door de

Correctionele rechtbank van Tongeren herroepen op 09.04.2018 wegens niet-naleving van de opgelegde voorwaarden. Uit het vonnis blijkt dat betrokkene zijn echtgenote bij de keel heeft gegrepen en haar op haar been heeft geslagen. Betrokkene heeft door zijn handelswijze blijk gegeven van een agressieve ingesteldheid en een misprijzen voor andermans lichamelijke en geestelijke integriteit, dan nog wel van zijn echtgenote. Partnergeweld heeft ingrijpende gevolgen op het fysiek, psychisch, sociale en emotionele welzijn van de slachtoffers en is maatschappelijk ontoelaatbaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs en bendevoorming. Feiten waarvoor hij op 17.01.2019 door de correctionele rechtbank van Limburg werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaren. Uit het vonnis blijkt dat betrokkene zich inliet met de invoer en uitvoer van cocaïne en heroïne naar België, Duitsland, Oostenrijk, Frankrijk en Hongarije. Betrokkene werd in het strafdossier geïdentificeerd als drugs- en geldkoerier. Het staat vast dat betrokkene rechtstreeks heeft meegewerkt aan druggerelateerde feiten en dat hij minstens 64 smokkelritten heeft uitgevoerd tegen betaling van 500 euro per rit. Daarnaast werd betrokkene ook schuldig bevonden aan het dealen van cocaïne voor eigen rekening.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het EHRM. Drugs heeft een vernietigend effect op mensenlevens en is een ernstige verstoring van de openbare orde. Het EHRM heeft gesteld dat Staten gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding van drugs. Betrokkene was louter gericht op snel geldgewin en heeft op geen enkele wijze rekening gehouden met de schade die verdovende middelen de individuele gebruiker, zijn directe omgeving en de maatschappij berokkenen. De individuele gebruiker raakt verslaafd en zijn gezondheid wordt aangetast. Gezien het ontbreken van elke kwaliteitscontrole riskeert de eindgebruiker soms zonder het te weten zijn leven. De omgeving van de gebruiker ondergaat gedwongen de drugsverslaving van de gebruiker. De maatschappij ziet zich geconfronteerd met drugsverslaafden en met de maatschappelijke kost die gepaard gaat met hun opvang en ondersteuning en met de strijd tegen de druggerelateerde criminaliteit. Het staat vast dat zijn zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt.

Het gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat betrokkene reeds veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken heeft opgelopen. Uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Limburg d.d. 15.12.2021 blijkt dat hij reeds 8 keer door de politierechtbank werd veroordeeld. Hoewel deze veroordelingen geen correctionele overtredingen zijn, gaat het toch om ernstige verkeersovertredingen die de veiligheid van mensen in gevaar kunnen brengen, hetgeen, gezien de veroordelingen, niet zijn eerste zorg lijkt te zijn geweest. Doorheen de door hem gepleegde feiten schemert een leven zonder verantwoordelijkheidszin door. Betrokkene heeft duidelijk lak aan regels, die gericht zijn op het veilig samenleven en functioneren in de maatschappij. Het herhaaldelijk overtreden van de Belgische rechtsregels geeft allerminst blijk van schuldinzicht, noch van zijn wil tot integratie in de Belgische samenleving.

Gezien het winstgevend, bedrieglijk en gewelddadige karakter van deze feiten, en gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

X Artikel 74/14 §3, 5°: het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2.

Op 01.06.2021 werd een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene. Deze beslissing werd hem per aangetekend schrijven betekend op 07.06.2021. Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen tegen zijn echtgenote of samenlevende persoon en met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft. Feit waarvoor hij op 04.11.2015 door de correctionele rechtbank van Limburg werd veroordeeld tot een

gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar. Het probatie-uitstel werd door de Correctionele rechtbank van Tongeren herroepen op 09.04.2018 wegens niet-naleving van de opgelegde voorwaarden. Uit het vonnis blijkt dat betrokkene zijn echtgenote bij de keel heeft gegrepen en haar op haar been heeft geslagen. Betrokkene heeft door zijn handelswijze blijk gegeven van een agressieve ingesteldheid en een misprijzen voor andermans lichamelijke en geestelijke integriteit, dan nog wel van zijn echtgenote. Partnergeweld heeft ingrijpende gevolgen op het fysiek, psychisch, sociale en emotionele welzijn van de slachtoffers en is maatschappelijk ontoelaatbaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs en bendevoorming. Feiten waarvoor hij op 17.01.2019 door de correctionele rechtbank van Limburg werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaren. Uit het vonnis blijkt dat betrokkene zich inliet met de invoer en uitvoer van cocaïne en heroïne naar België, Duitsland, Oostenrijk, Frankrijk en Hongarije. Betrokkene werd in het strafdossier geïdentificeerd als drugs- en geldkoerier. Het staat vast dat betrokkene rechtstreeks heeft meegewerkt aan druggerelateerde feiten en dat hij minstens 64 smokkelritten heeft uitgevoerd tegen betaling van 500 euro per rit. Daarnaast werd betrokkene ook schuldig bevonden aan het dealen van cocaïne voor eigen rekening.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het EHRM. Drugs heeft een vernietigend effect op mensenlevens en is een ernstige verstoring van de openbare orde. Het EHRM heeft gesteld dat Staten gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding van drugs. Betrokkene was louter gericht op snel geldgewin en heeft op geen enkele wijze rekening gehouden met de schade die verdovende middelen de individuele gebruiker, zijn directe omgeving en de maatschappij berokkenen. De individuele gebruiker raakt verslaafd en zijn gezondheid wordt aangetast. Gezien het ontbreken van elke kwaliteitscontrole riskeert de eindgebruiker soms zonder het te weten zijn leven. De omgeving van de gebruiker ondergaat gedwongen de drugsverslaving van de gebruiker. De maatschappij ziet zich geconfronteerd met drugsverslaafden en met de maatschappelijke kost die gepaard gaat met hun opvang en ondersteuning en met de strijd tegen de druggerelateerde criminaliteit. Het staat vast dat zijn zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt.

Het gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat betrokkene reeds veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken heeft opgelopen. Uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Limburg d.d. 15.12.2021 blijkt dat hij reeds 8 keer door de politierechtbank werd veroordeeld. Hoewel deze veroordelingen geen correctionele overtredingen zijn, gaat het toch om ernstige verkeersovertredingen die de veiligheid van mensen in gevaar kunnen brengen, hetgeen, gezien de veroordelingen, niet zijn eerste zorg lijkt te zijn geweest. Doorheen de door hem gepleegde feiten schemert een leven zonder verantwoordelijkheidszin door. Betrokkene heeft duidelijk lak aan regels, die gericht zijn op het veilig samenleven en functioneren in de maatschappij. Het herhaaldelijk overtreden van de Belgische rechtsregels geeft allerminst blijk van schuldinzicht, noch van zijn wil tot integratie in de Belgische samenleving.

Gezien het winstgevend, bedrieglijk en gewelddadige karakter van deze feiten, en gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/terugrijvingsmaatregel/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend op (datum).

Betrokkene heeft een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie ingediend op 21.12.2023

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft vijfmaal een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie ingediend op 25.11.2021, 03.06.2022, 07.12.2022, 09.06.2023 en 21.12.2023, die telkens aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Vasthouding

(...).”

1.29. Bij arrest nr. 303 280 van 14 maart 2024 wordt de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, vermeld in punt 1.23., ingewilligd en wordt de vordering tot schorsing, vermeld in punt 1.23., verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering inzake de beslissing tot vasthouding

De Raad merkt op, zoals ook aangevoerd door de verwerende partij in de verweernota, dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden akte opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

Aan de eerste voorwaarde is voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, §75).

Verzoeker moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat hij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat hij geschaad is in één van zijn rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, §113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door verzoeker aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.2.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) en van de motiveringsplicht. Uit de bespreking van het enig middel blijkt dat verzoeker ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden acht.

Verzoeker licht zijn enig middel toe als volgt:

“Zoals zal aangetoond worden zal verzoekers echtgenote en hun minderjarige kinderen afscheid moeten nemen van verzoeker in een tijd van hevige angst en onzekerheid, met geen zicht op een mogelijke reünie. Dit alles maakt een bijzonder intensieve inmenging in hun gezins- en privéleven uit.

Verzoeker dient niet louter een middel te ontwikkelen op grond van artikel 8 van het EVRM, dat middel moet ook een verdedigbare grief bevatten, wat inhoudt dat er aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker geschaad wordt in één van zijn rechten gewaarborgd door het EVRM (zie EHRM, 25 maart 1983, Silver en cons. T. Verenigd Koninkrijk, §113).

Op 11 augustus 2003 huwde verzoeker op 24-jarige leeftijd in Turkije met een Belgische vrouw. Zij zijn momenteel dus 20 jaar getrouwd.

Op 29 oktober 2003 kwam verzoeker naar België in het kader van gezinshereniging. Sindsdien verbleef verzoeker legaal en onafgebroken in België, i.e. meer dan 20 jaar.

Sinds 8 april 2009 was verzoeker houder van een verblijfskaart duurzaam verblijf als familielid van een Unieburger.

Verzoeker heeft 3 kinderen met de Belgische nationaliteit die respectievelijk 17 jaar, 16 jaar en 8 jaar oud zijn. Zijn zoon M. (...) is de jongste en lijdt aan een autisme spectrumstoornis (ASS) en om die reden erg gehecht is aan, en daarom ook sterk afhankelijk is van verzoeker.

Uit de stukken die verzoeker aan zijn dossier voegde blijkt dat hij wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven heeft in België met zijn vrouw en minderjarige kinderen.

Verzoekers huwelijk en de band met zijn minderjarige kinderen is beschermd onder artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

“(...)”

Het is vast rechtspraak van het EHRM dat het wederzijdse genot door ouder en kind van elkaars gezelschap een fundamenteel element van het gezinsleven vormt, en nationale maatregelen die dit genot belemmeren een inmenging in het door artikel 8 van het Verdrag beschermde recht vormen:

“151. As is well established in the Court’s case-law, the mutual enjoyment by parent and child of each other’s company constitutes a fundamental element of family life, and domestic measures hindering such enjoyment amount to an interference with the right protected by Article 8 of the Convention (see, among others, Johansen v. Norway, judgment of 7 August 1996, Reports 1996-III, pp. 1001-02, § 52). The impugned measures, as was not disputed, evidently amounted to interferences with the applicants’ right to respect for their family life as guaranteed by paragraph 1 of Article 8 of the Convention. Any such interference constitutes a violation of this Article unless it is “in accordance with the law”, pursues an aim or aims that are legitimate under paragraph 2 of Article 8 and can be regarded as “necessary in a democratic society.” (EHRM Grote Kamer 12 juli 2001, K. AND T. v. FINLAND, no. 25702/94, §51)

Het is ook niet betwist dat verzoekers huwelijksleven onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt.

In het arrest Üner t. Nederland heeft het EHRM de criteria opgelijst die relevant zijn om na te gaan of een verwijdering van het grondgebied opweegt tegen het gezins- en privéleven van die persoon en zijn familie:

“– the nature and seriousness of the offence committed by the applicant;

– the length of the applicant’s stay in the country from which he or she is to be expelled;

– the time elapsed since the offence was committed and the applicant’s conduct during that period;

– the nationalities of the various persons concerned;

– the applicant’s family situation, such as the length of the marriage, and other factors expressing the effectiveness of a couple’s family life;

– whether the spouse knew about the offence at the time when he or she entered into a family relationship;

– whether there are children of the marriage, and if so, their age; and

– the seriousness of the difficulties which the spouse is likely to encounter in the country to which the applicant is to be expelled.

[...]

– the best interests and well-being of the children, in particular the seriousness of the difficulties which any children of the applicant are likely to encounter in the country to which the applicant is to be expelled; and

– the solidity of social, cultural and family ties with the host country and with the country of destination.” (EHRM Grote Kamer 18 oktober 2006, Üner t. Nederland, no. 46410/99, § 57-58.

In casu is verzoeker reeds meer dan 20 jaar getrouwd met zijn Belgische vrouw, verblijft hij reeds meer dan 20 jaar in België, heeft hij 3 in België geboren minderjarige kinderen, waarvan de jongst omwille van ASS bijzonder gehecht is aan zijn vader.

De criteria die betrekking hebben op het strafrechtelijk verleden hebben in de vreemdelingenwet onder meer vorm gekregen in artikel 7, 3° van de Vreemdelingenwet waar gesteld wordt dat er sprake moet zijn van een ernstig risico de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

In de bestreden beslissing zelf geeft verwerende partij aan dat er slechts sprake kan zijn van een gevaar voor de openbare orde wanneer er een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang voor de samenleving.

Verder verduidelijkt het Hof van Justitie in een arrest van 13 september 2016 (C-304/14) dat de beoordeling of iemand een gevaar vormt voor de openbare orde niet louter gebaseerd kan zijn op het strafblad van de betrokkene, maar dat alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval in rekening gebracht moeten worden. Daarbij horen volgens het Hof ook volgende elementen: het gedrag van de betrokkene, de duur en de rechtmatigheid van diens verblijf op het grondgebied van de betrokken lidstaat, de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de mate van actueel gevaar van de betrokkene voor de samenleving, de leeftijd van het betrokken kind en diens gezondheidstoestand alsmede diens economische en gezinssituatie. Tot slot moet rekening gehouden worden met het evenredigheidsbeginsel, het belang van het kind en de grondrechten van de betrokkene:

“40 In deze context moet worden vastgesteld dat het uitzettingsbesluit is gebaseerd op het bestaan van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de openbare veiligheid, gelet op de strafbare feiten die zijn gepleegd door de derdelander die als enige zorg draagt voor kinderen die Unieburgers zijn, zodat een dergelijk besluit in overeenstemming zou kunnen zijn met het Unierecht.

41 Evenwel mag deze gevolgtrekking niet automatisch, louter op basis van het strafblad van de betrokkene, worden gemaakt. Zij kan in voorkomend geval enkel voortkomen uit een concrete beoordeling door de nationale rechter van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het kind en de grondrechten, waarvan het Hof de eerbiediging verzekert.

42 Bij deze beoordeling moet aldus met name rekening worden gehouden met het gedrag van de betrokkene, de duur en de rechtmatigheid van diens verblijf op het grondgebied van de betrokken lidstaat, de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de mate van actueel gevaar van de betrokkene voor de samenleving, de leeftijd van het betrokken kind en diens gezondheidstoestand alsmede diens economische en gezinssituatie.”

In casu heeft verwerende partij niet of op onvoldoende of onzorgvuldige wijze rekening gehouden met alle relevante en actuele elementen.

Verwerende partij verwijst naar een aantal veroordelingen van verzoeker:

- 1.
Een veroordeling tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar uit hoofde van opzettelijke slagen en verwonden tegen zijn echtgenote.*
- 2.
Een veroordeling tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar uit hoofde van te hebben ingevoerd, uitgevoerd, en vervoerd van middelen met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.*
- 3.
Een aantal veroordelingen door de politierechtbank omwille van verkeersovertredingen.*

Verwerende partij toont echter niet aan dat er in hoofde van verzoeker op dit moment nog steeds sprake is van een “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.”

Wat betreft de gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar uit hoofde van opzettelijke slagen en verwonden tegen zijn echtgenote, moet opgemerkt worden dat er sinds deze veroordeling een aantal belangrijke evoluties zijn gebeurd die het zeer aannemelijk maken dat verzoeker dergelijke feiten niet meer zal plegen in de toekomst.

Ten eerste gaat het om feiten gepleegd op 4 augustus 2013, meer dan 10 jaar geleden. Sindsdien hebben er zich geen gelijkaardige feiten meer voorgedaan.

Ten tweede stelt het vonnis van de SURB van 20 september 2019 dat de relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote is hersteld sinds 2015, dat zowel verzoeker als zijn echtgenote hebben verklaard dat het om een uit de hand gelopen discussie ging waarbij er duw- en trekwerk was, dan het een eenmalig feit was, dat verzoeker sinds dan terug bij zijn gezin woont, dat hij er zijn penitentiële verlopen doorbracht.

De psychosociale dienst (PSD) van de gevangenis was van mening dat verzoeker in therapie zou gaan waarbij hij zowel het verloop van zijn relatie als de onderlinge relatie met zijn kinderen bespreekbaar kon stellen. In september 2019 werd deze therapie opgestart en ook verzoekers echtgenote nam eraan deel. Het vonnis van de SURB van 19 februari 2021 stelt dat “de relatietherapie met [verzoekers] vrouw een positief verloop kent en dat er momenteel een constructieve dynamiek is tussen [verzoeker en [zijn] vrouw waar zaken terug besproken kunnen worden. De therapeut acht een verplichting tot relatietherapie niet meer nodig en is van mening dat de begeleiding stilaan kan afgebouwd worden.” Verzoeker gaf aan dat hij veel aan de gesprekken had en dat hij deze op vrijwillige basis zou willen verderzetten.

Sinds de feiten hebben verzoeker en zijn echtgenote ook een derde kind gekregen.

Ten derde verklaarde zijn echtgenote in het kader van het hoorrecht ook dat zij ondertussen 20 jaar gehuwd zijn, dat zij zoals elk huwelijk goede en slechte dagen hebben gehad, dat ze beiden geleerd hebben uit hun fouten, en dat ze het negatieve hoofdstuk uit hun leven hebben afgesloten.

Al bovenstaande elementen maken dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker in de toekomst nog gelijkaardige feiten zou begaan waardoor er hieromtrent geen sprake kan zijn van een “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.”

Verwerende partij stelt ook nergens in de bestreden beslissing dat er een risico is dat verzoeker in de toekomst nog gelijkaardige feiten zou plegen.

Ook wat betreft de gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar uit hoofde van opzettelijke slagen en verwonden tegen zijn echtgenote, moet opgemerkt worden dat er sinds deze veroordeling een aantal belangrijke evoluties zijn gebeurd die maken dat verzoeker ook niet om deze reden een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Ten eerste gaat het om feiten waar verzoeker erg veel spijt van heeft en die gebeurd zijn tussen 1 augustus 2016 en 6 mei 2017, meer dan 6 jaar geleden.

Ten tweede werd verzoeker 9 maanden na zijn veroordeling op 17 januari 2019 onder elektronisch toezicht geplaatst. Op 25 februari 2021, 2 jaar na zijn veroordeling, werd verzoeker in voorwaardelijke vrijheid gesteld. De plaatsing onder elektronisch toezicht werd immers gunstig geëvalueerd door de SURB.

Sindsdien beging verzoeker geen enkele fout meer.

Op 3 december 2021 werd verzoeker opnieuw onder elektronisch toezicht geplaatst omwille van het feit dat zijn verblijfsrecht werd ingetrokken waardoor hij niet meer kon werken en aan de voorwaarden van de voorwaardelijke vrijstelling kon voldoen.

Het feit dat verzoeker voorlopig in vrijheid werd gesteld, toont aan dat hij geen werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De voorwaardelijke invrijheidstelling is namelijk aan strikte voorwaarden onderworpen.

Artikel 25 van de Wet Externe Rechtspositie¹ bepaalt het volgende

“§ 1. De voorwaardelijke invrijheidstelling wordt toegekend aan elke veroordeelde tot één of meerdere vrijheidsstraffen waarvan het uitvoerbaar gedeelte drie jaar of minder bedraagt, voorzover de veroordeelde één derde van deze straffen heeft ondergaan en indien hij voldoet aan de in artikel 28, § 1, bedoelde voorwaarden.

§ 2. De voorwaardelijke invrijheidstelling wordt toegekend aan elke veroordeelde tot één of meer vrijheidsstraffen waarvan het uitvoerbaar gedeelte meer dan drie jaar bedraagt voor zover de veroordeelde :

a) hetzij één derde van deze straffen heeft ondergaan [...];

[...]

en indien hij voldoet aan de in de artikelen 47, § 1, en 48, bedoelde voorwaarden, onder voorbehoud van de toepassing van de artikelen 195, vijfde lid, of 344, vijfde lid, van het Wetboek van straffordering.”

Artikel 47, §1 Wet Externe Rechtspositie bepaalt het volgende:

“§ 1. Met uitzondering van de voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering en met uitzondering van de vermindering van de duur van de door de rechter uitgesproken ontzetting van het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen, kunnen de door Titel V bepaalde strafuitvoeringsmodaliteiten aan de veroordeelde worden toegekend voor zover er in hoofde van de veroordeelde geen tegenaanwijzingen bestaan waaraan men niet tegemoet kan komen door het opleggen van bijzondere voorwaarden. Deze tegenaanwijzingen hebben betrekking op :

1° de afwezigheid van vooruitzichten op sociale reclassering van de veroordeelde;

2° het risico van het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten;

3° het risico dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen;

4° de houding van de veroordeelde ten aanzien van de slachtoffers van de misdrijven die tot zijn veroordeling hebben geleid;

[1 5° ...]1

[3 6° de door de veroordeelde geleverde inspanningen om de burgerlijke partij te vergoeden, rekening houdend met de vermogenssituatie van de veroordeelde

zoals die door zijn toedoen is gewijzigd sinds het plegen van de feiten waarvoor hij veroordeeld is.]3”

Artikel 48 Wet Externe Rechtspositie bepaalt het volgende:

“Behalve voor de voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering [1 en behalve voor de vermindering van de duur van de door de rechter uitgesproken ontzetting van het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen]1 dient het dossier van de veroordeelde een sociaal reclasseringsplan te bevatten waaruit de perspectieven op reclassering van de veroordeelde blijken.”

Vooraleer er een voorwaardelijke invrijheidstelling kan toegekend worden, moet de SURB er zich van vergewissen dat er in hoofde van de veroordeelde vooruitzichten zijn op sociale reclassering, er geen risico bestaat op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten, dat er geen risico bestaat dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen, dat de veroordeelde een passende houding aanneemt ten aanzien van de slachtoffers van de misdrijven die tot zijn veroordeling hebben geleid, en dat de veroordeelde inspanningen doet om de burgerlijke partij te vergoeden.

Toen verzoeker in februari 2021 voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld, was er volgens de strafuitvoeringsrechtbank aldus geen risico dat verzoeker nieuwe ernstige feiten zou plegen, geen risico dat hij zijn echtgenote opnieuw zou slaan of verwonden, dat hij zich een passende houding had aangenomen ten aanzien van de slachtoffer van zijn misdrijven, i.e. schuldinzicht hebben en spijt betuigen voor de mogelijke maatschappelijke schade die hij door zijn deelname aan druggerelateerde activiteiten heeft veroorzaakt.

De enige reden dat verzoeker vervolgens terug onder elektronisch toezicht werd geplaatst was omdat hij door de intrekking van zijn verblijf niet meer kon werken en aldus niet meer kon voldaan aan de voorwaarden van zijn invrijheidstelling. Deze plaatsing onder elektronisch toezicht was bijgevolg niet rechtsreeks te wijten aan het gedrag van verzoeker.

De SURB was in 2021 aldus van oordeel dat verzoeker geen risico voor de samenleving vormde.

Verzoeker kan bijgevolg niet inzien hoe verwerende partij, met minder kennis over de toepasselijke regelgeving en minder kennis van verzoekers strafdossier, tot de conclusie kan komen dat er in hoofde van verzoeker sprake zou zijn van een “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.”

Dit vormt een schending van zowel toepasselijke wettelijke bepalingen als de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht, en maakt een manifest disproportionele belangenafweging uit in het kader van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij motiveert dat er in hoofde van verzoeker nog steeds een risico zou zijn op recidive omdat de transporten van verboden middelen voortkwamen uit financiële problemen. Het is volgens verwerende partij niet uitgesloten dat verzoeker opnieuw op eenzelfde wijze zal reageren wanneer hij opnieuw in financiële problemen terecht zou komen, ook omdat verzoeker nog openstaande schulden heeft.

Deze veronderstelling van verwerende partij is tegenstrijdig met hetgeen de (meer gespecialiseerde) strafuitvoeringsrechtbank oordeelde. Verwerende partij had daarom minstens zeer goed moeten motiveren waarom zij het niet eens is met de beoordeling van de SURB. Dat verwerende partij heeft nagelaten dit te doen is een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht die op haar rust.

Bovendien gaat verwerende partij voorbij aan het feit dat verzoeker zijn schulden volgens een afbetalingsplan op correcte en transparante wijze aan het afbetalen is en dat hij momenteel een stabiele familiale en werkomgeving heeft. Verzoekers raadsman liet in het kader van het hoorrecht ook weten dat verzoeker werkt en dat zijn werkgever en klanten zijn erg tevreden van hem dat hij zich ook inzet voor de maatschappij, dat hij aan vrijwilligerswerk doet, dat hij een steunpilaar voor zijn gezin en voor zijn schoonzus is. Dit alles werd gestaafd met stukken. Er werden ook verklaringen van verzoeker zelf en van zijn echtgenote gevoegd waaruit blijkt dat hij effectief geleerd heeft uit zijn fouten in het verleden, tot inzicht is gekomen, en aan een andere toekomst wil werken voor zichzelf en voor zijn kinderen. Deze elementen maken het minstens zeer aannemelijk dat verzoeker zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan misdrijven.

In dit verband kan ook verwezen naar een arrest van Uw Raad van 18 juli 2023 (RvV 292 150) waarin in een erg gelijkaardige situatie wordt gesteld dat de beoordeling van de SURB niet zonder belang is:

“Om een actueel gevaar aan te tonen volstaat het niet te verwijzen naar de eerdere veroordelingen. De verzoekende partij heeft sinds de feiten waarvoor zij werd veroordeeld geen feite meer gepleegd en dit sedert 2011. Er zijn inmiddels ruim 10 jaar verstreken. Uiteraard was de verzoekende partij gedurende een hele tijd opgesloten, maar sedert 2019 werd zij vrijgelaten onder elektronisch toezicht. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt is het feit dat de strafuitvoeringsrechtbank het gevaar op recidive laag inschat niet zonder belang. De strafuitvoeringsrechtbank motiveert duidelijk waarom dit gevaar als laag ingeschat wordt. De verwerende partij gaat hier helemaal niet op in maar verwijst enkel naar de voorwaarden. Uit het bovenvermelde blijkt dat de verzoekende partij zich duidelijk houdt aan de voorwaarden.

[...]

Los van het feit dat de Raad van oordeel is dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze voorhoudt dat er op heden nog een actueel gevaar uitgaat van de verzoekende partij, dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij zich op een foutieve feitenvinding baseert om vast te stellen dat de verzoekende partij nog steeds een reële, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de maatschappij. De beslissing is onzorgvuldig tot stand gekomen.” (RvV 292 150)

Wat betreft de veroordelingen omwille van verkeersovertredingen die verzoeker beging, dient opgemerkt te worden dat verwerende partij nergens argumenteert waarom deze veroordelingen in het verleden aantonen dat hij deze in toekomst onder gewijzigde omstandigheden opnieuw zal begaan, en dat het om overtreding gaat (geen wanbedrijven of misdaden) die de wet categoriseert als minst ernstige misdrijven.

Voor zover al zou aangetoond zijn dat verzoeker nog steeds een actueel gevaar vormt voor de samenleving omwille van deze overtredingen, quod non, toont verwerende partij in elk geval niet aan dat verzoeker hierdoor een voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Daarenboven stelt verzoeker vast dat verwerende partij in het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 december 2023 niet stelt dat verzoeker onmiddellijk het land moet verlaten, maar slecht op een niet nader bepaald moment in de toekomst, met name het moment dat verzoeker niet meer onder toezicht van de gerechtelijke instanties in België staat. Indien verwerende partij werkelijk van oordeel is dat verzoeker een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, valt het moeilijk in te zien waarom ze de uitvoering van de bestreden beslissing voor onbepaalde duur vooruit in de tijd schuift.

Verwerende partij komt aldus te snel tot de conclusie dat verzoeker nog steeds een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en schendt hierdoor de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht,.

Omdat verzoeker geen werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, komt de analyse van verwerende partij met betrekking tot het privé- en gezinsleven zoals beschermd onder artikel 8 EVRM, en meer bepaald het tweede lid hiervan, in het gedrang.

Verzoekers strafrechtelijk verleden kan niet opwegen tegen zijn sterke banden met België en zijn Belgische echtgenote en minderjarige kinderen, zeker gezien de lengte van zijn verblijf in België, de duur van zijn huwelijk, de leeftijd van de kinderen, en het gebrek aan een actueel gevaar voor de openbare orde.

Bovendien gaf verzoekers raadsman in het kader van het hoorrecht aan verwerende partij mee dat verzoekers jongste zoon (8 jaar) lijdt aan een autisme spectrumstoornis (ASS) en om die reden erg gehecht is aan, en daarom ook sterk afhankelijk is van verzoeker.

Wanneer verzoeker het Belgisch grondgebied moet verlaten en moet terugkeren naar zijn land van herkomst, zal zijn zoon, die de Belgische nationaliteit heeft en dus EU-burger is, eveneens het land moeten verlaten omwille van die sterke afhankelijkheid.

Artikel 20 VWEU bepaalt het volgende:

“1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;

c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen.

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

Het is vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat familieleden van ‘statische’ EU-burger een afgeleid verblijfsrecht kunnen genieten op grond van artikel 20 VWEU wanneer door de weigering om een dergelijk recht toe te kennen aan het familielid de EU-burger feitelijk gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan zijn status van Unieburger verbonden rechten zou worden ontnomen. (Zie onder andere HvJ 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, punt 42; HvJ 27 februari 2020, Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real (Echtgenoot van een burger van de Unie), C-836/18, EU:C:2020:119, punt 37)

In een arrest van 27 april 2023 oordeelde het Hof van Justitie (C-528/21) dat artikel 20 VWEU ook in rekening gebracht moet worden wanneer er een inreisverbod wordt opgelegd. Het Hof stelt dat de nationale autoriteiten, vooraleer ze een inreisverbod opleggen, eerst moeten nagaan of er tussen die derdelands familielid en de EU-burger een afhankelijkheidsverhouding bestaat dat wanneer het inreisverbod opgelegd wordt aan het familielid, de EU-burger feitelijk gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten:

“60 In de tweede plaats kan het opleggen van een inreisverbod voor het grondgebied van de Unie aan een onderdaan van een derde land die een familielid van een burger van de Unie is, net als de weigering of het verlies van een verblijfsrecht op het grondgebied van een lidstaat, tot gevolg hebben dat deze burger het effectieve genot van de belangrijkste aan zijn status verbonden rechten wordt ontnomen wanneer er tussen deze personen een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat dit inreisverbod ertoe zou leiden dat voornoemde burger feitelijk gedwongen is de betrokken derdelander aan wie het voornoemde verbod is opgelegd te vergezellen en het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (zie naar analogie arrest van 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 32).

61 In casu genieten zowel het minderjarige kind van M.D. als de moeder van het kind als burgers van de Unie de in artikel 20 VWEU neergelegde rechten. Bijgevolg kan niet a priori worden uitgesloten dat het aan M.D. opgelegde inreis- en verblijfsverbod ertoe leidt dat deze burgers van de Unie feitelijk het effectieve genot van de belangrijkste aan hun status van Unieburger verbonden rechten wordt ontnomen. Dat zou het geval zijn indien er voor de toepassing van artikel 20 VWEU, zoals dat door het Hof is uitgelegd, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen M.D. en zijn minderjarige kind of zijn partner, dat dit kind of deze

partner feitelijk gedwongen is ook het grondgebied van de Unie te verlaten [zie onder meer arresten van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punten 65 en 71-75, en 5 mei 2022, Subdelegación del Gobierno en Toledo (Verblijfsrecht van een gezinslid – Onvoldoende bestaansmiddelen), C-451/19 en C-532/19, EU:C:2022:354, punten 56 en 64-69].

[...]

65 Uit de voorgaande overwegingen volgt dat een lidstaat geen inreisverbod voor het grondgebied van de Unie mag opleggen aan een derdelander die familielid is van een burger van de Unie die onderdaan van deze lidstaat is en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, zonder eerst na te gaan of er tussen die derdelander en dit familielid een afhankelijkheidsverhouding bestaat zoals omschreven in punt 61 van het onderhavige arrest. De bevoegde nationale autoriteiten dienen daarentegen op basis van onder meer de gegevens die de betrokken derdelander en Unieburger vrijelijk moeten kunnen overleggen, en door in voorkomend geval de nodige onderzoeken te verrichten, na te gaan of er tussen deze twee personen een dergelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat [zie in die zin arrest van 27 februari 2020, Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real (Echtgenoot van een burger van de Unie), C-836/18, EU:C:2020:119, punt 53].”

In paragraaf 57 van hetzelfde arrest stelt het Hof dat hetzelfde principe van toepassing is bij alle “nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot wordt ontzegd van de rechten die zij aan hun status ontleenen.”

Bijgevolg moet ervan uit gegaan worden dat lidstaten ook bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, op basis van onder meer de gegevens die de betrokken derdelander en Unieburger hebben voorgelegd, moeten nagaan of er sprake is van een afhankelijkheidsband tussen de statische EU-burger en diens familielid die ertoe zou leiden dat de EU-burger het grondgebied van de EU zou moeten verlaten.

In casu liet verzoekers raadsman in het kader van het hoorrecht op 22 juni 2023 aan verwerende partij weten dat verzoekers jongste zoon aan ASS lijdt en dat hij hierdoor sterk afhankelijk is van zijn vader: “N.a.v. de brief tot horen die werd bezorgd aan mijn cliënt, de heer KANAY AYHAN, kan u een ingevuld formulier hoorrecht terugvinden, evenals stukken waaruit zijn gezins- en privéleven blijkt, waaruit de sterke afhankelijkheid van zijn zoon M. (...) van zijn vader blijkt, [...]”

Verwerende partij betwist in het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 december 2023 ook niet dat verzoekers raadsman deze informatie aanbracht. (p. 4)

Verwerende partij was aldus op de hoogte van M. (...) de sterke afhankelijkheid van verzoeker, en had om die reden moeten nagaan of de afhankelijkheidsband van die aard was dat M. (...), die de Belgische nationaliteit heeft en daarom EU-burger is, feitelijk gedwongen zou zijn om net als zijn vader het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij laat echter volledig na om deze afhankelijkheidsband verder te onderzoeken in het licht van artikel 20 VWEU.

Sterker nog, verwerende partij lijkt er in het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 december 2023 zelf vanuit te gaan dat verzoekers vrouw en kinderen hun gezinsleven moeten verderzetten in Turkije:

“Ondanks het feit dat zij daartoe niet gedwongen kunnen worden, zou zijn echtgenote ervoor kunnen kiezen om zich samen met zijn kinderen te vestigen in een land waar hij de kans zou hebben het gezinsleven met haar en zijn kinderen verder te zetten. Er worden thans geen precieze onoverkomelijke hinderpalen aangetoond die de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin dat hij zijn gezins- en privéleven enkel in België zou kunnen verderzetten. Zijn echtgenote en haar familie worden verondersteld nog banden te hebben met Turkije, aangezien zij en haar zussen, die in België geboren zijn, in Turkije gehuwd zijn met een Turkse man. Volgens het rijksregister verbleef zijn echtgenote bovendien tussen 04/05/2009 en 20/09/2011 meerdere maanden in Turkije om er haar moeder te verzorgen. Daarnaast heeft hij in zijn hoorrecht van 21.06.2023 verklaard dat zijn vader en broer nog in Turkije wonen, dus zijn gezin beschikt daar ook nog over een sociaal vangnet. Zijn kinderen zijn nog jong en vermits zij in een Belgisch-Turks gezin zijn opgegroeid, kan aangenomen worden dat zij enigszins vertrouwd zijn met de Turkse taal en gewoonten, zodat zij zich bij een eventuele verhuis naar Turkije of elders kunnen aanpassen. De contacten met familie en vrienden die zij in België hebben, kunnen ook op een andere manier onderhouden worden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen.”

Verwerende partij vervolgt dan wel dat wanneer verzoekers vrouw en kinderen beslissen om in België te blijven, ze contact kunnen blijven houden “middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrij in en uit reizen, en middels de moderne communicatiemiddelen.”

Nergens gaat verwerende partij echter in op de concrete afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn jongste zoon, die in toepassing van artikel 20 VWEU beoordeeld dient te worden. Dit vormt dan ook een schending van dit artikel, alsmede van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht die op verzoeker rust.

De bestreden beslissing houdt onvoldoende rekening met het hoger belang van de minderjarige kinderen en vooral met de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker in zijn jongste zoon die aan ASS lijdt en schendt om die reden artikel 8 EVRM en artikel 20 VWEU.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.”

3.2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.2.4. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 20 van het VWEU, betoogt verzoeker dat wanneer hij het Belgische grondgebied moet verlaten en moet terugkeren naar zijn land van herkomst, zijn zoon, die de Belgische nationaliteit heeft en dus EU-burger is, eveneens het land moet verlaten omwille van de sterke afhankelijkheid. Verzoeker citeert voormelde bepaling en stelt dat het vaste rechtspraak is van het Hof van Justitie dat familieleden van statische EU-burgers een afgeleid verblijfsecht kunnen genieten op grond van artikel 20 van het VWEU wanneer door een weigering toe te kennen aan het familielid de EU-burger feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan zijn status van Unieburger verbonden rechten zou worden ontnomen. Verzoeker wijst vervolgens op een arrest van 27 april 2023 van het Hof van Justitie waarin geoordeeld werd dat artikel 20 van het VWEU ook in rekening moet worden gebracht wanneer er een inreisverbod wordt opgelegd, dat het Hof stelt dat de nationale autoriteiten, vooraleer ze een inreisverbod opleggen, eerst moeten nagaan of er tussen dat derdelands familielid en de EU-burger een afhankelijkheidsverhouding bestaat dat wanneer het inreisverbod opgelegd wordt aan het familielid, de EU-burger feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten. Verzoeker wijst erop dat in paragraaf 57 van hetzelfde arrest het Hof stelt dat hetzelfde principe van toepassing is bij alle nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot wordt ontnomen van de rechten die zij aan hun status ontleen. Bijgevolg moet er volgens verzoeker vanuit gegaan worden dat lidstaten ook bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, op basis van onder meer de gegevens die de betrokken derdelander en Unieburger hebben voorgelegd, moeten nagaan of er sprake is van een afhankelijkheidsband tussen de statische EU-burger en diens familielid die ertoe zou leiden dat de EU-burger het grondgebied van de EU zou moeten verlaten. Verzoeker wijst erop dat hij in het kader van het hoorrecht van 22 juni 2023 aan verweerder liet weten dat zijn jongste zoon aan autismespectrumstoornis (hierna: ASS) lijdt en dat hij hierdoor sterk afhankelijk is van hem, dat verweerder niet betwist in het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 december 2023 dat deze informatie werd aangebracht, dat verweerder aldus op de hoogte was van de sterke afhankelijkheid van zijn zoon en om die reden had moeten nagaan of de afhankelijkheidsband van die aard was dat M., die de Belgische nationaliteit heeft en daarom EU-burger is, feitelijk gedwongen zou zijn om net als zijn vader het grondgebied te verlaten. Verzoeker betoogt dat verweerder dit echter volledig nalaat, dat sterker nog verweerder er in het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 december 2023 vanuit lijkt te gaan dat zijn vrouw en kinderen hun gezinsleven moeten verderzetten in Turkije, dat verweerder dan wel

vervolgt dat wanneer zij beslissen om in België te blijven, zij contact kunnen blijven houden middels korte bezoeken daar zij België immers vrij in en uit kunnen reizen, en middels de moderne communicatiemiddelen, dat echter verweerder nergens ingaat op de concrete afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn jongste zoon, die in toepassing van artikel 20 van het VWEU dient beoordeeld te worden. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met de afhankelijkheidsband tussen hem en zijn jongste zoon die aan ASS lijdt en om die reden artikel 20 van het VWEU schendt.

De Raad treedt in het voorliggend geschil echter op als annulatierechter (cf. artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet), zodat het hem niet toekomt om zich in de plaats van het bevoegde bestuur uit te spreken over verzoekers verblijfsaanspraken op grond van artikel 20 van het VWEU. In deze stand van het geding is de Raad enkel bevoegd om de wettigheid te onderzoeken van de jegens de verzoeker getroffen beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

In dit kader is het tevens van belang erop te wijzen dat het Hof van Justitie reeds meermaals heeft bevestigd dat EU-lidstaten in beginsel vrij zijn om te bepalen hoe gestalte wordt gegeven aan het (afgeleide) verblijfsrecht dat op grond van artikel 20 van het VWEU aan de derdelander moet toekomen (HvJ 10 mei 2017, *Chavez-Vilchez* e.a., 133/15, EU:C:2017/354, punt 76; HvJ 8 mei 2018, nr. C-82/16, *K.A.*, punt 54; HvJ 27 februari 2020, *Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real*, C-836/18, punt 51).

De derdelander moet in beginsel zelf de gegevens overleggen waaruit blijkt dat hij een verblijfsrecht aan artikel 20 van het VWEU ontleent. Het gaat daarbij met name om de gegevens waaruit kan worden afgeleid dat de Unieburger het grondgebied van de Europese Unie zou moeten verlaten indien het verblijfsrecht niet aan de derdelander wordt toegekend. Het Hof van Justitie zette met name in zijn rechtspraak uiteen dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden onzegd. Het betreft dus een afgeleid verblijfsrecht dat in zeer bijzondere situaties voortvloeit uit artikel 20 van het VWEU (HvJ 8 mei 2018 (Grote Kamer), C-82/16, *K.A.* e.a., ptn. 51 en 52; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, *Chavez-Vilchez* e.a., pt. 63; HvJ 8 maart 2011, C-34/09, *Ruiz Zambrano*, ptn. 43 en 44).

Daarbij heeft het Hof aangegeven dat het weliswaar een zaak is van de lidstaten om te bepalen hoe zij gestalte geven aan het afgeleide verblijfsrecht dat in de zeer bijzondere situaties krachtens artikel 20 van het VWEU aan de derdelander moet toekomen, maar dat dit gegeven niet wegneemt dat deze procedurevoorschriften geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van het voormelde artikel 20 (HvJ 8 mei 2018 (Grote Kamer), C-82/16, *K.A.* e.a., pt. 54; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, *Chavez-Vilchez* e.a., pt. 76; HvJ 27 februari 2020, *Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real*, C-836/18, punt 51).

Uit de relevante parlementaire voorbereidingen blijkt dat de Belgische wetgever met artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet specifiek gevolg heeft gegeven aan de rechtspraak van het Hof (onder meer in het arrest *Ruiz Zambrano*) inzake het afgeleid verblijfsrecht dat in bijzondere gevallen ontleend kan worden aan artikel 20 van het VWEU (zie *Parl.St.* Kamer, 2010- 2011, nrs. 53443/17 en 53-443/18; zie in deze zin ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.6).

Indien verzoeker meent dat hij in aanmerking komt voor een uit artikel 20 van het VWEU voortvloeiend afgeleid verblijfsrecht in functie van zijn minderjarige kinderen of in functie van zijn jongste zoon die met ASS kampt, dan komt het hem toe om dit bij de bevoegde minister c.q. staatssecretaris kenbaar te maken middels een aanvraag voor een verblijfskaart op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Pas wanneer een dergelijke aanvraag zou worden geweigerd, kan de Raad hieromtrent zijn wettigheidstoezicht uitoefenen waarbij hij alsdan kan onderzoeken of de beoordeling van het bestuur al dan niet onredelijk is in het licht van artikel 20 van het VWEU. De Raad stelt vast dat verzoeker een dergelijke aanvraag tot vijf maal toe heeft ingediend en verweerder deze aanvraag vijf maal heeft geweigerd. Echter heeft verzoeker tegen geen van deze beslissingen een beroep bij de Raad ingesteld, zodat hij de Raad niet heeft verzocht te onderzoeken of de beoordeling van het bestuur al dan niet onredelijk is in het licht van artikel 20 van het VWEU en hij aldus geacht kan worden in te stemmen met de weigeringen van de aanvragen tot het verkrijgen van een afgeleid verblijfsrecht in functie van zijn minderjarige kinderen of in functie van zijn jongste zoon die met een ASS kampt.

Uit de voormelde beslissingen die zich allen in het administratief dossier bevinden en waarvan de laatste dateert van 10 januari 2024, blijkt dat verweerder aldus is nagegaan of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding in de zin van artikel 20 van het VWEU doch in de laatste beslissing van 10

januari 2024 heeft geoordeeld als volgt: *“Mocht betrokkene echtgenote toch met de kinderen in België blijven, dan kunnen zij contact met hem onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Daar betrokkene slechts afwisselende periodes met zijn gezin heeft samengeleefd, en omwille van zijn afwezigheid tijdens zijn detentie, zal zijn afwezigheid niet zulks een ingrijpende wijziging in het leven van zijn kinderen tot gevolg hebben dat het nemen van de huidige beslissing kan beletten.”* en *“Verder legt betrokkene brieven voor van de basketbalclub van zijn zonen, de zwemclub, de school en de logopediste van zoon M. (...), waaruit zijn betrokkenheid als vader blijkt. Zo is hij aanwezig bij trainingen en wedstrijden van zijn zonen bij basketbalclub (...) en doet hij er aan vrijwilligerswerk; hij zorgt voor het vervoer van zijn zoon M. (...), naar school, de zwemclub en de logopediste, hij is regelmatig aanwezig bij de oudergesprekken, is betrokken bij de logopedische therapie, en helpt zijn zoon bij het omkleden en afdrogen bij de zwembad. Deze betrokkenheid is evenwel niet uitzonderlijk te noemen omdat deze activiteiten tot de normale gang van zaken behoren in een standaard gezin”* en *“(…), kan redelijkerwijze aangenomen worden dat hij vlot werk vindt in een ander land dan België waar hij zich zou vestigen, om zijn gezin verder financieel te ondersteunen.”*

De derdelander of de Unieburger die een familielid is, mag niet worden verhinderd om een bewijs aan te leveren op grond waarvan kan worden beoordeeld of de afhankelijkheidsrelatie bestaat (HvJ 10 mei 2017, C-133/15, *Chavez-Vilchez e.a.*, ptn. 75-76). In het voorliggende geval blijkt geenszins dat de verzoeker daartoe niet de mogelijkheid heeft gehad gelet op het feit dat hij daartoe vijf aanvragen heeft ingesteld.

Gelet op de beslissingen tot weigering van het verblijfsrecht, kan de thans bestreden beslissing niet expliciet, noch impliciet worden aangezien als een beslissing waarbij aan verzoeker een verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU wordt geweigerd.

Verzoeker kan zich in het kader van het thans voorliggende beroep op het eerste zicht niet beroepen op een schending van artikel 20 van het VWEU. Evenmin blijkt in het kader hiervan een schending van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.5. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing een intense inmenging in het gezins- en privéleven van hem en zijn echtgenote en minderjarige kinderen uitmaakt, dat hij een beschermingswaardig gezinsleven heeft met zijn vrouw en minderjarige kinderen, dat betreffende het gevaar voor de openbare orde verweerder niet of op onvoldoende wijze rekening heeft gehouden met alle relevante en actuele elementen en niet aantoonde dat er in zijn hoofdte nog steeds sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast en daarom ook de analyse betreffende het privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, en meer bepaald het tweede lid, in het gedrang komt, dat zijn strafrechtelijk verleden niet kan opwegen tegen zijn sterke banden met België en zijn Belgische echtgenote en minderjarige kinderen, zeker gezien de lengte van zijn verblijf in België, de duur van zijn huwelijk, de leeftijd van zijn kinderen en het gebrek aan een actueel gevaar voor de openbare orde, dat hij bovendien meegaf in het kader van het hoorrecht dat zijn jongste zoon leidt aan ASS en om die reden erg gehecht is aan en afhankelijk is van hem, dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met het hoger belang van het kind en vooral met de afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn jongste zoon die aan ASS lijdt.

3.2.6. Artikel 24 van het Handvest luidt als volgt:

“De rechten van het kind 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht. 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: *“1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)”*. In casu is artikel 24 van het Handvest bijgevolg van toepassing aangezien de bestreden beslissing een tenuitvoerlegging betreft van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Het belang van het kind vormt ook een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn, zoals in voorliggende zaak het geval is, dan moet het hoger belang van deze kinderen in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67). Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM, in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.). Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Zoals blijkt uit wat volgt heeft verweerder wel degelijk rekening gehouden met het hoger belang van het kind en dit meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

3.2.7. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn echtgenote en kinderen, waarbij hij ook wijst op het hoger belang van de minderjarige kinderen, alsook op een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een familieleven met andere familieleden wordt door de verzoeker niet benoemd.

Thans ligt de situatie voor waarin verzoeker, een Turkse onderdaan, reeds sinds oktober 2003 in België een verblijfsrecht genoot in het kader van de gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote. Uit het huwelijk zijn drie kinderen geboren, die tevens de Belgische nationaliteit hebben. Op 1 juni 2021 werd een einde gesteld aan verzoekers verblijfsrecht. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 262 873 van 25 oktober 2021. Verzoeker dient voor het nemen van de *in casu* bestreden beslissing vijf aanvragen in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn Belgische zoon K.M. Deze aanvragen worden telkens geweigerd en dit op 18 mei 2022, 1 december 2022, 5 juni 2023, 7 december 2023 en 10 januari 2024. Tegen geen enkele van voormelde beslissingen dient verzoeker een beroep in bij de Raad. Op 11 december 2023 gaat verweerder over tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het blijkt en het wordt niet betwist dat verzoeker in België een gezins- en privéleven heeft ontplooid dat onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming valt.

Uit het arrest nr. 262 873 van 25 oktober 2021 blijkt dat de Raad reeds uitgebreid is ingegaan op de door verweerder gemaakte belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM en de *Boultif/Üner*-criteria en heeft besloten dat verweerder zich in de beslissing van 1 juni 2021 tot beëindiging van verzoekers verblijf niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er geen sprake is van een schending van het door artikel 8 van het EVRM beschermde gezins- en privéleven van verzoeker, met inbegrip van de belangen van verzoekers minderjarige kinderen.

Verzoeker dient dan ook aan te tonen waarom daar heden anders over geoordeeld zou moeten worden.

3.2.8. Verzoeker betoogt dat zijn jongste zoon van 8 jaar oud lijdt aan ASS en om die reden bijzonder gehecht is aan hem en daarom ook sterk afhankelijk is van hem.

In de *in casu* bestreden beslissing wordt gemotiveerd wat volgt:

"Betrokkene verklaarde niet te willen terugkeren naar Turkije omdat hij een echtgenote en drie minderjarige kinderen heeft in België. Zij hebben allen de Belgische nationaliteit. Betrokkene is naar België gekomen in

het kader van gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote en werd op 08.04.2009 in het bezit gesteld van een verblijfstitel. Omwille van de strafrechtelijke feiten en het risico op recidive bij financiële problemen werd een einde gesteld aan zijn verblijfsrecht op 01.06.2021, rekening houdend met zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie en sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Betrokkene diende hierna 5 keer een aanvraag gezinshereniging in, die telkens geweigerd werden om redenen van openbare orde en het persoonlijk gedrag van betrokkene. Op heden maakt betrokkene het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van 10 jaar. Tegen deze beslissingen d.d. 11.12.2023 diende hij een beroep in op 10.01.2024. Beide beroepsprocedures zijn nog hangende. Deze beroepsprocedures hebben geen schorsende werking. In de beslissingen werd uitvoerig gemotiveerd met betrekking tot het gezinsleven van betrokkene. Betrokkene heeft sindsdien geen nieuwe elementen aangehaald waaruit een schending van artikel 8 EVRM blijkt."

In de motieven van de *in casu* bestreden beslissing wordt dus betreffende het gezinsleven van verzoeker en de afwegingen in het licht van artikel 8 van het EVRM verwezen naar de beslissing tot het beëindigen van zijn verblijfsrecht van 1 juni 2021 waarbij rekening werd gehouden met zijn gezinssituatie in het Rijk, naar de beslissingen tot weigering van de aanvragen gezinshereniging die daarop volgden en naar de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 december 2023, waarin uitvoerig werd gemotiveerd betreffende het gezinsleven van verzoeker. Verweerder wijst er ook op dat verzoeker sindsdien geen nieuwe elementen heeft aangehaald waaruit een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt.

Uit de beslissing van 11 december 2023 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, die zich in het administratief dossier bevindt en die het voorwerp uitmaakt van de vordering vermeld in punt 1.23. en die gelijktijdig met onderhavige vordering wordt ingesteld, blijkt inderdaad dat verweerder reeds rekening heeft gehouden met verzoekers verklaring dat zijn jongste zoon van 8 jaar oud lijdt aan ASS en om die reden bijzonder gehecht is aan hem en daarom ook sterk afhankelijk is van hem.

Uit voormelde beslissing van 11 december 2023 blijkt immers dat verweerder in het kader van de beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM onder meer stelde:

"Hij heeft een heel andere band met zijn jongste zoon die autisme heeft. Zijn zoon M. (...) is enorm gehecht aan hem. Na werk thuiskomen en zijn lachend gezicht zien, is onbetaalbaar voor hem.(...). Tijdens het weekend brengt hij tijd door met zijn kinderen en echtgenote. Ze gaan naar de basketbalwedstrijd kijken van hun oudste of jongste zoon, waar hij ook vrijwilliger is. Ze gaan vaak samen uit eten (...). (...)

Mevrouw K. (...) bevestigt in haar brief (bijlage bij het hoorrecht dd. 21/06/2023) (...) Hun jongste zoon M. (...) kreeg de diagnose autisme toen betrokkene nog in de gevangenis zat. Dit was een zware klap die ze hebben moeten verwerken. M. (...) heeft extra aandacht en liefde nodig, zijn band met zijn vader is uitzonderlijk sterk en ze begrijpen elkaar heel goed.

Zoon A. (...) (thans 17 jaar oud) stelt eveneens in zijn brief (...) Zijn broertje heeft autisme waardoor hij veel aandacht nodig heeft van beide ouders. Dat kan zijn vader ook goed.

Dochter A. (...) (16 jaar oud) stelt (...) Daarnaast heeft het vertrek van haar vader ook een grote invloed op haar familie en het meest op haar broertje, die autisme heeft en door deze situatie zonder zijn vader gaat opgroeien. Zij weet heel goed hoe dat voelt sinds haar vader 3 jaar in de gevangenis zat, en het gaat mentaal zwaar zijn voor hem om zijn vader bijna niet meer te kunnen zien. Deze beslissing gaat hun leven sterk beïnvloeden, dus vraagt ze om begrip te tonen in het belang van het gezin.

Verder legt betrokkene brieven voor van de basketbalclub van zijn zonen, de zwemclub, de school en de logopedist van zoon M. (...), waaruit zijn betrokkenheid als vader blijkt. Zo is hij aanwezig bij de trainingen en wedstrijden van zijn zonen bij basketbalclub LIONS GENK en doet hij er aan vrijwilligerswerk; hij zorgt voor het vervoer van zijn zoon M. (...) naar school, de zwemclub en de logopediste, hij is regelmatig aanwezig bij de oudergesprekken, is betrokken bij de logopedische therapie, en helpt zijn zoon bij het omkleden en afdrogen bij de zwembles. Deze betrokkenheid is evenwel niet uitzonderlijk te noemen omdat deze activiteiten tot de normale gang van zaken behoren in een standaard gezin.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de aard van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en de ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr.77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Zijn echtgenote en 3 kinderen bezitten de Belgische nationaliteit. Ondanks het feit dat zij daartoe niet gedwongen kunnen worden, zou zijn echtgenote ervoor kunnen kiezen om zich samen met zijn kinderen te vestigen in een land waar hij de kans zou hebben het gezinsleven met haar en zijn kinderen verder te zetten. Er worden thans geen precieze onoverkomelijke hinderpalen aangetoond, die de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin dat hij zijn gezins- en privéleven enkel in België kan verder zetten. Zijn echtgenote en haar familie

worden verondersteld nog banden te hebben met Turkije, aangezien zij en haar zussen, die in België geboren zijn, in Turkije gehuwd zijn met een Turkse man. Volgens het Rijksregister verbleef zijn echtgenote bovendien tussen 04/05/2009 en 20/09/2011 meerdere maanden in Turkije om er haar moeder te verzorgen. Daarnaast heeft hij in zijn hoorrecht van 21.06.2023 verklaard dat zijn vader en broer nog in Turkije wonen, dus zijn gezin beschikt daar ook nog over een sociaal vangnet. Zijn kinderen zijn nog jong en vermits zij in een Belgisch-Turks gezin zijn opgegroeid, kan aangenomen worden dat zij enigszins vertrouwd zijn met de Turkse taal en gewoonten, zodat zij zich bij een eventuele verhuis naar Turkije of elders kunnen aanpassen. De contacten met familie en vrienden die zij in België hebben, kunnen ook op een andere manier onderhouden worden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen.

Mocht zijn echtgenote toch verkiezen om met de kinderen in België blijven, dan kunnen zij contact met hem onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels de moderne communicatiemiddelen.

Met betrekking tot de financiële afhankelijkheid van zijn gezin ten opzichte van betrokkene, merken we op dat betrokkene en zijn echtgenote hun wettelijk vermogensstelsel hebben omgezet naar het stelsel scheiding van goederen met toevoeging van een beperkt intern gemeenschappelijk vermogen via huwelijkscontract verleden voor notaris M.B. (...) op 17/11/2022 en dat mevrouw S.K. (...) op 28/04/2023 eigenares is geworden van een perceel bouwgrond voor open bebouwing met een oppervlakte van ± 20 are in Genk (cf. eigendomsattest dd. 28/04/2023 als bijlage bij het hoorrecht dd. 21/06/2023), waaruit we concluderen dat mevrouw K. (...) toch een eigen vermogen heeft. Daarnaast blijkt na opzoeking op het internet op het adres R. (...) te Genk dat mevrouw K. (...) bij akte verleden voor notaris M.B. (...) op 07/04/2022 een BV heeft opgericht met de 7 naam "(...)" met zetel op het adres van het gezin, (publicatie in het Belgisch Staatsblad dd. 14/04/2022). Deze BV omvat een heel breed spectrum aan activiteiten zowel in België als het buitenland (o.a. gelieerd aan bouwactiviteiten, maar ook het uitbaten van een handcarwash, aankoop en verkoop van voertuigen en wisselstukken, een koerierdienst, beheer van een eigen roerend en onroerend vermogen, etc...). Intussen werd op de bijzondere algemene vergadering van 01/05/2023 een zekere G.P. (...) benoemd als nietstatutaire bestuurder en werd de zetel van de vennootschap vanaf 01/04/2023 verplaatst naar de M. (...) te Genk (dit is op het industrieterrein). Uit de Kruispuntbank van Belgische ondernemingen blijkt dat de firma (...) deel uitmaakt van de firma F. (...) met KBO-nummer (...) (dit is tevens de werkgever van betrokkene, hetgeen gestaafd wordt door het werkgeversattest ondertekend door G.P. (...) en de loonbrieven gevoegd bij het hoorrecht van 21/06/2023). Mocht het inkomen van mevrouw K. (...) en de kinderbijslag alsnog ontoereikend zijn om in de behoeften van haarzelf en haar kinderen te voorzien, kan zij nog steeds aanspraak maken op een studiebeurs voor de kinderen en een extra tegemoetkoming voor haar jongste zoon met autisme aanvragen (zie www.kidslife.be/nl/kinderbijslag/verhoogde-kinderbijslag/zorgtoeslag/faq/zorgtoeslag-bij-autisme?_gl=1%2A1jyqyo2%2A_up%2AMQ). Gezien betrokkene actief is in de bouwsector, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat hij vlot werk vindt in een ander land dan België waar hij zich zou vestigen, om zijn gezin verder financieel te ondersteunen. Uit het attest van F. (...) blijkt dat betrokkene een leidinggevende functie heeft. Zijn dagdagelijkse taken zijn: leidinggevende installatieteams, opvolgen en opmaken planning, aankoop materialen voor eigen projecten, plaatsing bestellingen voor projecten in onderaanneming, service na verkoop en verantwoordelijke voor uitbreiden en opstarten nieuwe afdelingen. Hij heeft ook contact met buitenlandse werknemers. Gezien deze firma statutair ook activiteiten in het buitenland voorziet, kan betrokkene zijn job verder blijven uitoefenen in een ander land dan België, waar hij zich eventueel samen met zijn gezin kan vestigen."

Door louter opnieuw te wijzen op het feit dat zijn jongste zoon lijdt aan ASS en te verklaren dat hij om die reden bijzonder gehecht is aan hem en daarom ook sterk afhankelijk is van hem, elementen waarmee aldus rekening werd gehouden in de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM en het hoger belang van de kinderen uitgevoerd in het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 december 2023, toont verzoeker geenszins aan dat hij sinds de beslissing van 11 december 2023 nieuwe elementen heeft aangehaald waaruit een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen blijken en waarover verweerder ten onrechte niet heeft geoordeeld bij het nemen van de *in casu* bestreden beslissing.

De Raad herhaalt overigens, zoals gesteld in arrest nr. 303 280 van 14 maart 2024 naar aanleiding van de vordering vermeld in punt 1.23., dat verzoeker met het louter betoog dat zijn jongste zoon lijdt aan ASS en om die reden bijzonder gehecht is aan hem en daarom ook sterk afhankelijk is van hem, elementen die hij overigens reeds heeft aangehaald bij verweerder en die verweerder gelet op voormelde motieven van de beslissing van 11 december 2023 in overweging heeft genomen, voormelde motieven niet weerlegt. Verweerder heeft omtrent de afhankelijkheid en de voorgehouden bijzondere gehechtheid van M. aan verzoeker en de hiertoe door verzoeker bijgebrachte stukken, geoordeeld in de beslissing van 11 december 2023 dat de betrokkenheid van verzoeker niet uitzonderlijk te noemen is omdat deze activiteiten tot de normale gang van zaken behoren in een standaard gezin. Verzoeker legt ter gelegenheid van zijn verzoekschrift geen verdere verklaringen, verduidelijkingen of stukken voor waaruit zou kunnen blijken dat voormelde beoordeling foutief of kennelijk onredelijk is en/of waaruit zou kunnen blijken dat de gemaakte belangenafweging niet conform artikel 8 van het EVRM is.

3.2.9. Verzoeker vervolgt dat verweerder in de bestreden beslissing zelf aangeeft dat er slechts sprake kan zijn van een gevaar voor de openbare orde wanneer er een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verzoeker meent dat verweerder niet of op onvoldoende wijze rekening heeft gehouden met alle relevante en actuele elementen. Hij stelt dat verweerder naar een aantal veroordelingen verwijst, maar niet aantoonst dat er op dit moment nog steeds sprake is van een *“werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast”*. Betreffende het oordeel dat hij een gevaar voor de openbare orde is, wijst verzoeker in zijn verzoekschrift op verschillende evoluties.

De Raad wijst erop dat in de motieven van de *in casu* bestreden beslissing betreffende het gezinsleven van verzoeker en de afwegingen in het licht van artikel 8 van het EVRM verwezen wordt naar onder meer de beslissing tot het beëindigen van zijn verblijfsrecht van 1 juni 2021 omwille van het strafrechtelijk verleden en het risico op recidive en naar de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 december 2023. Verweerder wijst er ook op dat verzoeker sindsdien geen nieuwe elementen heeft aangehaald waaruit een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt.

Uit de beslissing van 11 december 2023 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, die zich in het administratief dossier bevindt en die het voorwerp uitmaakt van de vordering vermeld in punt 1.23. en die gelijktijdig met onderhavige vordering wordt ingesteld, blijkt waarom verweerder meent dat in hoofde van verzoeker nog steeds sprake is van een *“werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast”* alsook dat hierbij reeds rekening werd gehouden met de evoluties die verzoeker in zijn verzoekschrift vermeldt en betrekking hebben op de beoordeling of hij een gevaar voor de openbare orde is.

Verzoeker toont niet aan dat er nieuwe elementen zouden zijn sinds de beoordeling van verweerder in de beslissing van 11 december 2023 betreffende de vraag of een verwijdering van verzoeker zou leiden tot een schending van artikel 8 van het EVRM, waarbij hij heeft vastgesteld dat dit niet het geval is. Verzoeker toont dan ook op het eerste zicht niet aan dat betreffende de overwegingen van openbare orde in het kader van een belangenafweging in de zin van artikel 8 van het EVRM, de verwijzing naar de beslissing van 11 december 2023 niet kon volstaan.

Bovendien is het betoog van verzoeker in onderhavig verzoekschrift betreffende de openbare orde overwegingen volledig identiek aan het betoog in het verzoekschrift vermeld in punt 1.23., zodat de Raad kan volstaan met een verwijzing naar punten 3.2.5. en 3.2.7. van arrest nr. 303 280 van 14 maart 2024.

3.2.10. Een schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 24 van het Handvest wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt. Artikel 7 van het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 8 van het EVRM zodat verzoeker op het eerste zicht ook een schending van dit artikel niet aantoonst. Een schending van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van voormelde bepalingen blijkt op het eerste zicht evenmin.

3.2.11. Het middel is *prima facie* niet ernstig.

3.2.12. In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.3. Betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag verzoeker zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Hij dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verweerder mogelijk zijn om zich tegen de door verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het procedurereglement van de Raad, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer verweerder, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en hij wat dat betreft de uiteenzetting van verzoeker kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat verzoeker, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.3.2. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift het moeilijk te herstellen ernstig nadeel uiteen als volgt:

“De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen, met name worden verzoekers grondrechten geschonden, zijn recht op een familie-, gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, en zijn recht op een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM.

Verzoeker voert aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ertoe zal leiden dat hij abrupt verwijderd wordt van zijn Belgische echtgenote en zijn Belgische minderjarige kinderen, zonder enige vooruitzichten op een hereniging in de nabije toekomst.

Dit alles vormt een ernstige inbreuk op hun familiale en psychische integriteit, hetgeen hen zal tekenen. Dergelijk nadeel is onherstelbaar.”

3.3.3. Verzoeker kan gelet op de bespreking van zijn grief in punt 3.2. niet worden gevolgd.

Verzoeker heeft niet aangetoond dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat uit de beoordeling van het enig middel blijkt dat verzoeker geen schending van 8 van het EVRM en evenmin van de artikelen 7 en 24 van het Handvest aannemelijk heeft gemaakt. In de gegeven omstandigheden ligt evenmin een schending van artikel 13 van het EVRM voor. Het onderzoek werd immers gevoerd vooraleer verzoeker daadwerkelijk zal worden verwijderd. Op deze gronden kan alvast geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel worden aangenomen.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,

V. LAUDUS,

De griffier,

V. LAUDUS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

N. VERMANDER